

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Jerzy Stelmasiak
Sędziowie sędzia NSA Andrzej Jurkiewicz (spr.)
sędzia del. WSA Piotr Korzeniowski

Protokolant starszy asystent sędziego Tomasz Godlewski

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r.

na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej

sprawy ze skargi kasacyjnej P4 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie

z dnia 1 lipca 2016 r. sygn. akt II SA/Sz 422/16

w sprawie ze skargi P4 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

na decyzję Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru
Budowlanego w Szczecinie

z dnia 22 lutego 2016 r. nr WOA.7722.87.2014.IW

w przedmiocie nałożenia obowiązku wykonania określonych czynności w celu
doprowadzenia wykonanych robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem

oddala skargę kasacyjną.

z oryginału właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

Eliza Wróbel

sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2016 r. sygn. akt II SA/Sz 422/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie oddalił skargę P4 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na decyzję Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 22 lutego 2016 r. nr WOA.7722.87.2014.IW w przedmiocie nałożenia obowiązku wykonania określonych czynności w celu doprowadzenia wykonanych robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem.

Wyrok ten został wydany w następującym stanie sprawy:

W dniu 18 czerwca 2014 r. Prezydent Miasta Szczecin przyjął bez sprzeciwu zgłoszenie robót budowlanych złożone w dniu 3 czerwca 2014 r. przez P4 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie dotyczące zamiaru przystąpienia do wykonania na nieruchomości będącej w użytkowaniu wieczystym Poczty Polskiej S.A., położonej w Szczecinie przy ul. Batalionów Chłopskich 79, nr ewid. gruntu 65/2, obręb nr 4043, robót polegających na wykonaniu antenowej konstrukcji wsporczej (o wysokości całkowitej 13,9 m ponad dach) oraz wykonaniu instalacji radiokomunikacyjnej.

W wyniku przeprowadzonego postępowania, decyzją z dnia 13 stycznia 2016r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Szczecinie, na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 i art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2013r., poz. 1409 ze zm.), nałożył na inwestora P4 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, obowiązek wykonania określonej czynności, w celu doprowadzenia wykonanych robót budowlanych związanych z budową stacji bazowej telefonii komórkowej na istniejącym budynku Poczty Polskiej do stanu zgodnego z prawem, a polegającej na przedłożeniu w terminie do dnia 18 marca 2016 r. decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Odwołanie od tej decyzji złożyli: Leszek Ligaj, Marcin Swat, Romana Deutry, Tadeusz Nowacki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rybniku oraz inwestor. W wyniku rozpoznania sprawy na skutek wniesionych odwołań Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego, decyzją z dnia 22 lutego 2016 r., działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. (Dz.U. z 2016 r., poz. 23) oraz art. 51 ust. 1 pkt 2 i art. 83 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, uchylił zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji w części dotyczącej terminu wykonania nałożonego obowiązku i orzekł wykonanie tego obowiązku w terminie do dnia 30 kwietnia 2016 r., pozostałą część

decyzji utrzymując w mocy. Na podstawie dołączonych do zgłoszenia dokumentów organ ten stwierdził, że w skład inwestycji - stacji bazowej sieci telefonii komórkowej „PLAY”, usytuowanej na dachu budynku Poczty Polskiej, wchodzi:

- stalowa konstrukcja wsporcza /kratowa/ o wysokości 12 m, stanowiąca wraz z elementami systemowymi i odciągami, samonośną konstrukcję mocowaną do ramy wsporczej,
- stalowa rama wsporcza o wymiarach 5,20 x 7,86 m, zakotwiona do ścian nośnych budynku,
- urządzenia sterujące posadowione na stalowej ramie wsporczej,
- anteny na wspornikach, mocowanych do trzonu stalowej konstrukcji wsporczej,
- instalacja elektryczna, zasilająca stację bazową.

Fakt zrealizowania inwestycji jest niesporny.

Zdaniem organu, realizacja takiego przedsięwzięcia znacznie wykracza poza pojęcie „instalacji urządzeń na obiektach budowlanych”, a zakres wykonanych robót budowlanych poza zakres określony w art. 29 i w świetle przepisów Prawa budowlanego wymaga uprzedniego uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę. Przedmiotowa stacja bazowa telefonii komórkowej nie jest elementem wyposażenia budynku poczty, nie jest też urządzeniem związanym z nim funkcjonalnie. Stanowi odrębny od budynku obiekt budowlany, będący budowlą, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane. W ocenie organu nie jest to infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu.

Skargę na powyższą decyzję wniósł inwestor, domagając się uchylecia zarówno tej decyzji, jak i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji. Zaskarżonej decyzji inwestor zarzucił naruszenie art. 51 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 29 ust. 2 pkt 15 w zw. z art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w zw. z art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zajęte w sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 29 maja 2016 r. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rzeszowie, powołując się na szereg orzeczeń sądów administracyjnych, wniosło o oddalenie

skargi uznając, że stanowisko inwestora jest sprzeczne z jednolitym orzecnictwem NSA.

W ocenie Sądu wniesiona skarga nie zasługiwała na uwzględnienie. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.), zwanej dalej „p.p.s.a.”. W uzasadnieniu Sąd wyjaśnił, że przedmiot sporu, który wyłonił się w tej sprawie sprowadza się do przesądzenia, czy zgłoszone przez Spółkę roboty wymagały uzyskania pozwolenia na budowę, czy mogły zostać zrealizowane na podstawie zgłoszenia. Stan prawny jaki obowiązywał w dacie składanego zgłoszenia i realizacji przedsięwzięcia nie jest sporny. Zdaniem składu orzekającego w sprawie, za uzasadnione należy przyjąć przeważające obecnie stanowisko, wedle którego, w przypadku robót budowlanych polegających na wykonaniu masztu wraz z antenami, dla tego rodzaju inwestycji wymagane jest uzyskanie pozwolenia na budowę. Następnie Sąd wskazał na normy art. 3 pkt 1 lit. b, art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane i wyjaśnił, że w rozpoznawanej sprawie, przedmiotowa inwestycja obejmuje nie tylko instalowanie urządzeń technicznych, ale również realizację całej konstrukcji stalowej na dachu budynku wraz z oprzyrządowaniem. Przedmiotowa inwestycja polegająca na budowie na dachu masztu o wysokości 12-13 m wraz z niezbędnymi konstrukcjami wsporczymi do mocowania anten oraz urządzeniami sterująco-zasilającymi, na projektowanej ramie, odciągami linowymi wykraczała poza pojęcie „urządzenia, w tym antenowych konstrukcji wsporczych”, lecz stanowiła obiekt budowlany w znaczeniu art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane. Fakt jej usytuowania na dachu budynku nie mógł wpłynąć na zmianę tej kwalifikacji. Urządzenia techniczne, w tym antenowe konstrukcje wsporcze niezwiązane funkcjonalnie z obiektem budowlanym stanowią odrębny obiekt budowlany. Nadto Sąd stwierdził, że budowa stacji telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego. Ponadto, budowa stacji bazowej telefonii komórkowej o takiej wielkości jak w niniejszej sprawie powoduje zmiany w sposobie zagospodarowania terenu, zmiany w sposobie użytkowania obiektu i zmianę jego formy architektonicznej. Tym samym wymaga wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Oceny konieczności uzyskania takiej decyzji mógł przy tym dokonać również organ nadzoru budowlanego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł inwestor, zaskarżając wydany wyrok w całości i domagając się jego uchylecia oraz zasądzenia na jego

rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a także rozpatrzenia skargi kasacyjnej na rozprawie.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie:

1/ prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię – art. 51 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e i ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 50 ust. 2 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez nałożenie na skarżącą obowiązku uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, w wyniku niewłaściwej wykładni przepisów prawa budowlanego i w konsekwencji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wskazującej na konieczność uzyskania pozwolenia na budowę dla przedmiotowego przedsięwzięcia, w sytuacji gdy zamierzenie to może zostać zrealizowane w trybie zgłoszenia;

2/ prawa procesowego – art. 3 § 1 i art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. w zw. z wymienionymi w pkt 1 skargi przepisami prawa materialnego, w szczególności art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e w zw. z art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane, w szczególności poprzez niezastosowanie określonego w ustawie środka kontroli legalności i nieuchylenie zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji w zw. z nieuprawnionym nałożeniem obowiązku na skarżącą w trybie art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane;

W uzasadnieniu zawarto argumenty na poparcie ww. podstaw kasacyjnych.

W piśmie z dnia 15 października 2018 r. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmakażeniom „Prawo do życia” przedstawiło stanowisko w sprawie, wskazując że zarzuty skargi kasacyjnie nie zasługują na uwzględnienie.

Na rozprawie w dniu 24 października 2018 r. Naczelny Sąd Administracyjny zawiesił postępowanie, z uwagi na śmierć uczestnika postępowania Tadeusza Nowackiego, do czasu ustalenia następców prawnych, na podstawie art. 124 § 1 pkt 1 w zw. z art. 193 p.p.s.a.

Z uwagi na ustalenie następcy prawnego po zmarłym uczestniku postępowania, Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 13 listopada 2018 r. (sygn. akt II OSK 2487/16) podjął zawieszony postępowanie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, a z urzędu bierze pod rozwagę nieważność postępowania. W przedmiotowej sprawie żadna z enumeratywnie

wymienionych w art. 183 § 2 p.p.s.a. przesłanek nieważności postępowania nie zaistniała, zatem niniejszą sprawę należało rozpoznać w granicach zakreślonych podniesionymi w złożonej skardze kasacyjnej zarzutami. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a i zarzuty wniesionego środka odwoławczego pozostają nieusprawiedliwione.

Przystępując do wyjaśnienia przesłanek nieuwzględnienia wniesionego środka odwoławczego zaznaczyć należy, iż Sąd pierwszej instancji właściwie określił i zdefiniował przedmiot sporu, który prowadził do rozstrzygnięcia czy zgłoszone przez Spółkę roboty wymagały uzyskania pozwolenia na budowę, czy mogły zostać zrealizowane na podstawie zgłoszenia. Natomiast prawidłowo przyjmując, iż zakres robót jakie wykonano w ramach dokonanego zgłoszenia w konsekwencji wymagał uzyskania przez inwestora pozwolenia na budowę zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał, że w ramach postępowania naprawczego niezbędne było zobowiązanie inwestora do przedstawienia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego w celu doprowadzenia wykonanych robót związanych z budową stacji bazowej telefonii komórkowej na budynku Poczty Polskiej w Szczecinie przy ul. Batalionów Chłopskich 79 do stanu zgodnego z prawem. Odmienne stanowisko inwestora zawarte w skardze kasacyjnej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż stan faktyczny z daty składanego zgłoszenia i realizacji spornego przedsięwzięcia nie jest sporny. W dniu 18 czerwca 2014 r. Prezydent Miasta Szczecin przyjął bez sprzeciwu zgłoszenie robót budowlanych złożone w dniu 3 czerwca 2014 r. przez P4 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie dotyczące zamiaru przystąpienia do wykonania, na nieruchomości będącej w użytkowaniu wieczystym Poczty Polskiej S.A., położonej w Szczecinie przy ul. Batalionów Chłopskich 79, nr ewid. gruntu 65/2, obręb nr 4043, robót polegających na wykonaniu antenowej konstrukcji wsporczej (o wysokości całkowitej 13,9 m ponad dach) oraz wykonaniu instalacji radiokomunikacyjnej.

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że na przedmiotową stację bazową telefonii komórkowej, składa się:

- stalowa konstrukcja wsporcza /kratowa/ o wysokości 12 m, stanowiąca wraz z elementami systemowymi i odciągami, samonośną konstrukcję mocowaną do ramy wsporczej,

- stalowa rama wsporcza o wymiarach 5,20 x 7,86 m, zakotwiona do ścian nośnych budynku,
- urządzenia sterujące posadowione na stalowej ramie wsporczej,
- anteny na wspornikach, mocowanych do trzonu stalowej konstrukcji wsporczej (z akt wynika, iż jest to 6 anten),
- instalacja elektryczna, zasilająca stację bazową.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego przedstawiona wyżej konstrukcja masztu wraz z 6 antenami i urządzeniem sterującym potwierdza stanowisko Sądu pierwszej instancji, że w okolicznościach tej sprawy mamy do czynienia z budowlą, stanowiącą całość techniczno-użytkową w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.). Przez obiekt budowlany należy rozumieć: budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Z kolei przez budowlę z art. 3 pkt 3 omawianej ustawy Prawo budowlane należy rozumieć każdy obiekt budowlany nie będący budynkiem lub obiektem małej architektury, w szczególności zaś wymienione w tej normie wolno stojące maszty antenowe. Trafnie również zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji na to, iż dołączony do pierwszego zgłoszenia dokument nazwany projektem budowlanym obejmował oprócz urządzeń technicznych także i wskazaną wyżej konstrukcję stalową, trasy kablowe i kompletne oprzyrządowanie pozwalające na funkcjonowanie stacji bazowej telefonii komórkowej, co nakazywało zakwalifikowanie jej właśnie jako „budowli”, a nie jako „urządzenia”. Zasadnie w motywach zaskarżonego wyroku zwrócono uwagę na treść § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 219, poz. 1864 ze zm.) definiującego pojęcie telekomunikacyjnych obiektów budowlanych. Z treści tej normy wynikało, iż przez telekomunikacyjny obiekt budowlany należy rozumieć linię kablową podziemną, linię kablową nadziemną, kanalizację kablową, kontenery telekomunikacyjne, szafy kablowe oraz wolno stojące konstrukcje wsporcze anten i urządzeń radiowych, w tym wolno stojące maszty antenowe i wolno stojące wieże antenowe. Tym samym projektowany maszt wraz z drogą kablową i potrzebnym zasilaniem jako budowla stanowiła całość techniczno-użytkową. Dlatego też dla takiej budowli, w okolicznościach tej sprawy, wymagane było pozwolenie na budowę o jakim mowa w art. 28 ustawy Prawo budowlane, a nie zgłoszenie jak to uczyniono.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że brak sprzeciwu organu architektoniczno-budowlanego po złożeniu zgłoszenia nie w każdym przypadku sankcjonuje legalność wykonania zamierzonych robót. Wynika to wprost z art. 50 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy Prawo budowlane, który ma zastosowanie także wtedy, gdy inwestycja została wykonana (art. 51 ust. 7 ustawy Prawo budowlane). W takim postępowaniu organ nadzoru budowlanego, w zależności od ustalonego stanu faktycznego, może stosować środki określone w art. 51 ustawy Prawo budowlane. Dokonanie zgłoszenia i brak sprzeciwu właściwego organu ma zasadniczo takie znaczenie, że inwestorowi, który wykonał roboty objęte zgłoszeniem nie można postawić zarzutu samowoli budowlanej w rozumieniu art. 49b ustawy Prawo budowlane chyba, że rzeczywistym zamiarem inwestora byłoby obejście prawa odnośnie konieczności uzyskania pozwolenia na budowę (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 28 kwietnia 2004 r. sygn. akt OSK 108/04; z dnia 26 maja 2011 r. sygn. akt II OSK 443/10; z dnia 18 lutego 2015 r. sygn. akt II OSK 1715/13). Tak więc dokonanie zgłoszenia i brak sprzeciwu właściwego organu w żadnym razie nie oznacza, że organ nadzoru budowlanego nie może podjąć postępowania w celu dokonania sprawdzenia, czy inwestycja została wykonana na podstawie zgłoszenia z naruszeniem prawa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 734/10).

Skoro, jak już wyżej wykazano, w rozpoznawanej sprawie dokonano zgłoszenia zamiaru wykonania przedmiotowej budowli, bez analizy czy takie zgłoszenie w warunkach tej sprawy było uprawnione, zaś analiza przedstawionego projektu budowlanego wskazuje na potrzebę uzyskania na realizację tejże budowli pozwolenia na budowę, to zasadnie w tej sprawie wszczęto postępowanie naprawcze i w konsekwencji nałożono na inwestora obowiązek w trybie art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane przedstawienia wymaganej decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego. Nie jest bowiem sporne, że stacja bazowa telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego wymagającą wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego - patrz wyrok NSA z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt II OSK 1829/12.

Wbrew stanowisku skarżącej kasacyjnie Spółki w sprawie tej nie miały zastosowania przywołane w petitum kasacji unormowania art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e jak i art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane wskazujące, iż pozwolenia na budowę nie wymaga budowa sieci telekomunikacyjnych (art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e)

oraz pozwolenia na budowę nie wymaga wykonanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych (art. 29 ust. 2 pkt 15). W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego żaden w ww. norm nie miał zastosowania w sprawie.

Przede wszystkim w rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia z siecią telekomunikacyjną. Definicja prawna sieci telekomunikacyjnej zawarta została w art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. wg stanu prawnego właściwego w tej sprawie - Dz.U. z 2014 r., poz. 243 ze zm.) i oznacza systemy transmisyjne oraz urządzenia komutacyjne lub przekierowujące, a także inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od ich rodzaju. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego opis projektu przedmiotowej inwestycji - stacji bazowej telefonii komórkowej, jednoznacznie wskazuje, co już przecież wyżej sygnalizowano, że w sprawie tej mamy do czynienia z budowlą – patrz: art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane jako wolno stojącym masztem antenowym. Poza tym raz jeszcze należy przypomnieć, że powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie definiującym pojęcie telekomunikacyjnego obiektu budowlanego. Nie można zatem uznać w tej sprawie, że przedmiotowa budowla, w świetle art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e omawianej ustawy, jest elementem sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy Prawo telekomunikacyjne, a to wyżej przywołanego art. 2 pkt 35 tej ustawy. Dlatego też nie można Sądowi pierwszej instancji zarzucić błędnej wykładni wskazanego powyżej art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e ustawy Prawo budowlane tym bardziej, że w motywach zaskarżonego wyroku w tym zakresie nie zamieszczono stosownych rozważań, które można by kwestionować.

Sąd pierwszej instancji natomiast odniósł się do zarzutu naruszenia przez organy przepisu art. 29 ust. 2 pkt 15 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy Prawo budowlane, jednakże zarzut skargi kasacyjnej wadliwej wykładni powołanego wyżej art. 29 ust. 2 pkt 15 omawianej ustawy dokonanej przez tenże Sąd nie jest zasadny. Trafnie bowiem Sąd pierwszej instancji przyjął dla spornej inwestycji, iż przepis art.

29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane nie miał zastosowania, albowiem przedmiotowa budowla obejmuje nie tylko instalowanie urządzeń technicznych, ale również realizację całej konstrukcji stalowej na dachu budynku wraz z oprzyrządowaniem.

Z dyspozycji ww. normy Prawa budowlanego wynika, że ma ona zastosowanie do robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych. W ocenie składu orzekającego Naczelnego Sądu Administracyjnego o instalacji czy też montażu urządzenia można mówić wówczas, gdy na dachu budynku istnieje już nośnik (konstrukcja wsparcia), na którym zainstalowane zostaną anteny i inne urządzenia wyposażenia stacji. Występujący w powołanych przepisach zwrot „na obiektach budowlanych” utwierdza w przekonaniu, że chodzi w nim wyłącznie o roboty wykonywane na obiektach, które już istnieją i które służą za nośnik urządzenia. Stacja bazowa nie jest też urządzeniem budowlanym w rozumieniu art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane. W orzecznictwie wskazuje się, że urządzenie budowlane to urządzenie łącznie spełniające następujące warunki: a) jest to urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym; b) urządzenie to zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Stacja bazowa nie spełnia tego drugiego warunku. Celem budowy tej stacji nie jest bowiem zapewnienie samej możliwości użytkowania budynku mieszkalnego zgodnie z jego przeznaczeniem. Stacja ta nie jest elementem wyposażenia budynku mieszkalnego ani też nie jest urządzeniem związanym funkcjonalnie z takim budynkiem. Stanowi ona odrębny od budynku obiekt budowlany, składający się z urządzenia przekaźnikowego, wież antenowych i anten. Tworzy ona samodzielną i odrębną w stosunku do budynku całość techniczno-użytkową, składającą się z szeregu poszczególnych elementów, połączonych w taki sposób, aby zgodnie z wymogami techniki nadawały się do określonego użytku. Taki właśnie prawidłowy pogląd w powyższym zakresie wyraził Sąd pierwszej instancji, i dlatego zarzuty skargi kasacyjnej kwestionujące to stanowisko nie są usprawiedliwione - patrz podobnie wyroki NSA: z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt II OSK1999/14; z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt II OSK 1224/14.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego Sąd pierwszej instancji dokonując wykładni art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane, właściwie dla obowiązującego w sprawie stanu prawnego oceniał zrealizowaną budowlę w

kontekście ww. przepisu w brzmieniu nadanym przepisem art. 65 pkt 3 lit. b ustawy z 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. 2010 r. Nr 106, poz. 675), który wszedł w życie 17 lipca 2010 r. Dodanie tą nowelą do wówczas obowiązującego przepisu - art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane, a stanowiącego, że pozwolenia na budowę nie wymaga wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych słów „w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych” nie zmienia poglądu wyżej wyrażonego przez Sąd pierwszej instancji. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, w ten sposób nastąpiło jedynie doprecyzowanie urządzeń określonego rodzaju, nie został natomiast zmieniony zakres pojęcia „urządzenia”. Niezmienione pozostaje również dotychczasowe rozumienie pojęcia „instalacja”, obejmujące sytuację, w której istnieje już nośnik, na którym miałyby być zainstalowane anteny i urządzenia wyposażenia stacji bazowej. Również odwołanie się do wykładni historycznej nie podważa zatem przeprowadzonego wcześniej rozumowania i nie uzasadnia modyfikacji wyników wykładni literalnej dokonanej prawidłowo przez Sąd pierwszej instancji.

W tych okolicznościach sprawy Sąd pierwszej instancji dokonując kontroli legalności zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 3 § 1 p.p.s.a. właściwie ocenił ją przyjmując, iż w sprawie brak jest naruszenia przepisów prawa materialnego jak i procesowego skutkujących uwzględnieniem wniesionej przez Spółkę skargi w trybie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. jak zarzuca skarga kasacyjna.

Przede wszystkim, stosownie do treści art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na decyzję lub postanowienie: uchyla decyzję lub postanowienie w całości albo w części, jeżeli stwierdzi: naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy czy też inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Naruszenie prawa materialnego o jakim wyżej mowa może polegać na błędnej jego wykładni czy też mylnym pojmowaniu treści lub znaczenia określonego przepisu bądź na niewłaściwym jego zastosowaniu. Z takim jednak naruszeniem prawa materialnego nie mamy do czynienia w tej sprawie, co już wyżej wykazano.

Z kolei naruszenie przepisów postępowania może polegać w szczególności na niedopełnieniu wynikających z tych przepisów obowiązków organu lub uniemożliwieniu stronie skorzystania z przysługujących jej uprawnień procesowych, albo błędnej wykładni tych przepisów. Warunkiem uwzględnienia skargi z tego

powodu jest ustalenie, że stwierdzone naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Naruszenie o jakim mowa w art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. nie pozostawia w zasadzie wątpliwości co do tego, że obejmuje ono wyłącznie przypadki, w których gdyby nie naruszono przepisów proceduralnych, to najprawdopodobniej zapadłaby decyzja (postanowienie) o innej treści. Z takim przypadkiem w odniesieniu do tej grupy zarzutów również nie mamy do czynienia.

Stąd też w tych opisanych wyżej okolicznościach tej sprawy, Sąd pierwszej instancji przeprowadzając prawidłową kontrolę legalności zaskarżonego aktu słusznie zastosował konstrukcję oddalenia wniesionej skargi w trybie art. 151 p.p.s.a., albowiem zaskarżona decyzja, jak przecież wyżej zaznaczono, odpowiadała prawu.

Tym samym wszystkie zarzuty skargi kasacyjnej nie zasługiwały na uwzględnienie. Jedynie informacyjnie zaznaczyć należy, iż cała argumentacja skargi kasacyjnej w istocie oparta została o uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 stycznia 2016 r. sygn. akt II OSK 1247/14, którego głównych motywów skład orzekający w tej sprawie nie podziela. Odmienne do ww., stanowisko wyrażane w niniejszej sprawie, a zaprezentowane w motywach tej sprawy, jest wynikiem niemalże jednolitych poglądów prezentowanych przez Naczelną Sąd Administracyjny w tej kategorii spraw.

Dotychczas powiedziane powoduje, iż Naczelną Sąd Administracyjny uznając przedstawione zarzuty skargi kasacyjnej za nieusprawiedliwione wniesiony w tej sprawie środek odwoławczy oddalił w trybie art. 184 p.p.s.a.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwo podpisany
Za zgodność z oryginałem

Eliza Wróbel

sekretarz sądowy